

Πρωτ. Βασίλειος Α. Γεωργόπουλος
Επίκουρος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΣΤΗ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἡ Παλαιά Διαθήκη ὡς μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔτυχε ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων μιᾶς πρωτοφανοῦς πολεμικῆς. Κοινός παρονομαστής τῶν πολεμίων τῆς ἀνά τούς αἰῶνες, ἔστω καί ἂν τά κίνητρά τους ἦταν διαφορετικά, εἶναι ὅτι δέν θέλησαν ποτέ νά κατανοήσουν τό γεγονός, ὅτι ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένη μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Γι' αὐτό κατανοεῖται μόνο χριστολογικά, καθῶς καταγράφει τήν ἐν χρόνῳ φανέρωση καί ἐξέλιξη τοῦ σχεδίου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ γιά τήν ἐν Χριστῷ παλιγγενεσία τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς δημιουργίας. Ἡ ἄσαρκος τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσία στήν Παλαιά Διαθήκη στίς Θεοφάνειες, οἱ τύποι, τά σύμβολα, οἱ προεικονίσεις, οἱ προφῆτες, ἐκφράζουν κατά τρόπο ρεαλιστικό, ὅτι τά πάντα κινοῦνται γύρω ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου καί τήν προσδοκία τῆς ἐλευσεώς Του. Ἔτσι κατανοοῦμε, γιατί τήν Παλαιά Διαθήκη οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία μας τήν κατανόησε μέ φυλετικά ἢ ἐθνικιστικά κριτήρια, ἀλλά πάντοτε θεολογικά.

Στούς πολεμίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κατά τούς νεότερους χρόνους ἀνήκουν καί οἱ Ναζί. Στά χρόνια τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, ἡ Παλαιά Διαθήκη θά πολεμηθεῖ ἀπό τρεῖς χώρους, πού εἶχαν ὅμως κοινό κίνητρο. Αὐτό δέν ἦταν ἄλλο, παρὰ οἱ ρατσιστικές φυλετικές ἀντιλήψεις τῶν ναζί περί ἀρίας φυλῆς, ὁ ἀντισημιτισμός τους καί ἡ ἐχθρική τους τοποθέτηση ἀπέναντι στόν Χριστό καί στό Εὐαγγέλιο. Χαρακτηριστική εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ δήλωση τοῦ Χίτλερ στίς 6-7-1933: «Κάποιος πρέπει νά εἶναι ἢ χριστιανός ἢ Γερμανός. Καί τά δύο μαζί δέν μπορεῖ νά εἶναι»¹.

Ὁ πρῶτος χῶρος, ὁ ὁποῖος θά ἐκφραστεῖ μέ σκληρότητα καί μῖσος κατά τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ἡ Γερμανική ναζιστική ἰδεολογία. Πρίν τήν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας, ἐπισήμως ἡ ναζιστική προπαγάνδα ἔχει προετοιμάσει συστηματικά τό ἔδαφος μέ τή διάδοση τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Houston Stewart Chamberlain.

Ὁ H. S. Chamberlain ἦταν βρετανικῆς καταγωγῆς ρατσιστής φιλόσοφος, ἀρχικά θερμός γερμανόφιλος καί τελικά πολιτογραφημένος Γερμανός, κατά τή διάρκεια τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου.

¹Βλ. A. Läßle, *Kirchengeschichte in Längsschnitten*, München 1968, σ. 89.

Τό βασικότερο ἔργο τοῦ H. S. Chamberlain, «*Τά θεμέλια τοῦ 19^{ου} αἰώνα*» εἶναι γεμάτο², σύν τοῖς ἄλλοις, ἀπαξιωτικῶν καί μειωτικῶν ἀναφορῶν κατά τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στά πλαίσια βεβαίως τῶν ρατσιστικῶν ἀντιλήψεων του καί τῆς ἰδεολογικῆς προσέγγισης τοῦ θέματος. Ἡ ἀναφορά τοῦ Χίτλερ στό ἔργο αὐτό τοῦ H. S. Chamberlain ἦταν συχνή. Γι' αὐτό, ἡ ναζιστική προπαγάνδα θά ἀναπαράγει τίς ἀντιλήψεις αὐτές τοῦ H. S. Chamberlain, ὥστε τό ἔργο του στό ὁποῖο ἀναφερθήκαμε, μέχρι τό 1938 νά ἔχει πραγματοποιήσει 23 ἐκδόσεις.

Ἐνα ἀκόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀπ' αὐτό τόν χῶρο, ἀποτελοῦν οἱ θέσεις τοῦ Alfred Rosenberg. Ὁ A. Rosenberg ὑπῆρξε ὁ κατεξοχήν θεωρητικός τοῦ ναζισμού, ὑπουργός τοῦ Χίτλερ καί συνιδρυτής τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος. Νά σημειωθεῖ, ὅτι ἀπό τό διεθνές δικαστήριό τῆς Νυρεμβέργης καταδικάστηκε ὡς ἐγκληματίας πολέμου καί ἀπαγχονίστηκε στίς 16-10-1946. Ὁ A. Rosenberg καταφέρονταν μέ πρωτοφανή περιφρόνηση ἐναντίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, λέγοντας ὅτι περιέχει «*ἀνόητες καί ἐπιβλαβεῖς διηγήσεις ἄξιες μόνο γιά Ἑβραίους*»³, καί ἐπιπλέον μιλοῦσε γιά «*ποικίλα σκουπίδια τῆς ἐβραϊκῆς, μεσανατολικῆς καί ἀφρικανικῆς νοοτροπίας καί ζωῆς*»⁴.

Ὁ δεύτερος χῶρος ἀπό τόν ὁποῖο θά πολεμηθεῖ ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ὁ χῶρος τῶν λεγομένων «*Γερμανῶν Χριστιανῶν*» (Deutsche Christen)⁵. Οἱ Γερμανοί Χριστιανοί ἦταν μιά συγκρητιστική πολιτικοθησκευτική κίνηση, μέ ἀντισημιτικό ρατσιστικό ὑπόβαθρο καί πολιτικό προσανατολισμό. Ἡ «*θεολογία τους*» ἐπίσης ἦταν συγκρητιστική, μέ μείξη χριστιανικῶν καί ἀντιχριστιανικῶν στοιχείων, μέ ἀντισημιτική ἀφετηρία καί μέ πολιτική προοπτική⁶.

Ἀφοῦ ἀκρωτηρίασαν τό Εὐαγγέλιο, δημιούργησαν ἕνα χριστιανισμό καρικατούρα, ὑπηρέτη τῶν ἐθνικοσοσιαλιστικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Χίτλερ. Πολέμοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης θά ἐκφράσουν τό μῖσος τους ἐναντίον τῆς ποικιλοτρόπως. Ὅσους δέχονταν τήν Παλαιά Διαθήκη τήν ὁποία εἶχαν ἀπορρίψει, τούς θεωροῦσαν ἰουδαιοχριστιανούς, μή ἄριους καί ἀπαγόρευαν τή συμμετοχή τους στόν κλῆρο καί ζητοῦσαν καί τόν ἀποκλεισμό τους ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἐνδεικτικά, θά ἀναφέρουμε μόνο τίς θέσεις ἑνός ἐκ τῶν ἐπιφανῶν στελεχῶν τῶν Γερμανῶν Χριστιανῶν, τοῦ Dr. Reinhold Krause, ὁποῖος στίς 13-11-1933 στό Βερολίνο παρουσία ἑκατοντάδων ἀκροατῶν ζητοῦσε τήν,

²Βλ. H. St. Chamberlain, *Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts. Erste Hälfte*, München 1938²³.

³Βλ. A. Rosenberg, *Der Mythos der 20 Jahrhunderts*, München 1934²⁸, σσ. 601-603.

⁴Βλ. A. Rosenberg, *Der Mythos der 20 Jahrhunderts*, ὅπ.π., σσ. 172, 175.

⁵Βλ. K. Scholder, *Die Kirchen und das Dritte Reich, Band 1*, Frankfurt 1977. J. Sonne, *Die politische Theologie der Deutschen Christen*, Göttingen 1982.

⁶Βλ. C. Andresen – A. M. Ritter, *Handbuch der Dogmen und Theologiegeschichte, Band 3*, Göttingen 1998², σσ. 252 - 253.

«ἀπελευθέρωση τῆς Γερμανικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὴν ἰουδαϊκὴ ἠθικὴ τῆς, ἀπὸ αὐτὲς τίς ἱστορίες ζωεμπόρων καὶ ρουφιάνων».

Ὁ τρίτος χῶρος, ὁ ὁποῖος μὲ ἰδιαίτερη σφοδρότητα θὰ πολεμήσει κάθε τί τό χριστιανικό, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συμπεριλαμβανομένης, ἦταν ἡ Γερμανικὴ νεοειδωλολατρία, ἡ ὁποία εἶχε ἀναβιώσει κατὰ τό διάστημα τοῦ μεσοπολέμου καὶ ἀνδρώθηκε στὰ χρόνια τοῦ ναζισμοῦ στὴ Γερμανία. Οἱ διάφορες Γερμανικὲς νεοπαγανιστικὲς ὁμάδες καὶ κατευθύνσεις συστεγάζονταν κάτω ἀπὸ τό ὄνομα «Κίνηση τῆς Γερμανικῆς Πίστεως» (*Deutsche Glaubensbewegung*)⁷.

Θεωροῦσαν, ὅτι ὀλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή ἦταν ριζικῶς ἀντίθετη μὲ τίς περί φυλῆς, αἵματος, ὑπερηφανείας, ἥρωισμοῦ καὶ σωματικῆς δυνάμεως ἀντιλήψεις τῆς ἀρίας γερμανικῆς φυλῆς. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη γιὰ τούς Γερμανούς νεοειδωλόλατρες τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, ἀντιπροσώπευε καὶ ἐξέφραζε, κατὰ τούς ἀνιστόρητους ἰσχυρισμούς τους, ὅλα τὰ μειονεκτήματα τοῦ «ἀσιατικοσημιτικοῦ πνεύματος».

Θὰ ὀλοκληρώσουμε τὴν ἀναφορὰ στό θέμα μας, μὲ μία ἐπισήμανση ἀπὸ τὴ σύγχρονη Γερμανία, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει ἀκριβῶς τὰ ὅσα ἀναφέρουμε. Σέ σύγχρονες νεοπαγανιστικὲς καὶ νεοναζιστικὲς Γερμανικὲς ὁμάδες⁸, πού σέ ὀρισμένες ἐξ αὐτῶν, λόγω ἰδεολογικῆς τους ἀλληλοπεριχώρησης, τό πλαίσιο ἀρχῶν τους εἶναι δύσκολα εὐδιάκριτο σέ θεωρητικὲς τους διακηρύξεις σχετικὰ μὲ τόν Χριστό καὶ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, παραπέμπουν καὶ σήμερα σέ ἰδεολογικὲς τοποθετήσεις ἀρχῶν τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος τοῦ Χίτλερ⁹.

Ἡ πτωμαῖνη τοῦ ναζισμοῦ τρέφει καὶ σήμερα τούς σύγχρονους ἰδεολογικούς βρυκόλακες, στὴν πολεμικὴ τους κατὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού σέ τελικὴ ἀνάλυση εἶναι πολεμικὴ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ.

⁷Βλ. K. Algermissen, *Deutschreligiöse Bewegung*, στὸ LThK¹, 3 (1933), 259- 261

⁸Βλ. R. Hauth, *Hexen, Gurus, Seelenfänger*, Wuppertal – Zürich 1994, σσ.187 - 204. M. Pöhlmann, (Hrsg), *Odins Erben. Neugermanisches Heidentum. Analysen und Kritik*, (EZW Texte-184), Berlin 2008.

⁹Βλ. Fr. Hundeseder, *Wotans Jünger. Neuheidnische Gruppen zwischen Esoterik und Rechtsradicalismus*, München 1998. M. Pöhlmann, (Hrsg), *Odins Erben.*, ὅπ.π., σσ. 26 - 36.